

TURINYS

7	Apie lauko pelę ir Kantą	49	Nepageidaujamas stebuklas
9	Apie babą Krauzę	52	Apie gelbėjimosi valtis
13	Apie pelėsius ir kerpes	54	Apie pardavimų vadybininkus ir kankinystę
15	Pagadinto oro ranka	57	Apie šiurpes
16	Paštininkas	59	Apie duris
18	Pelkė	60	Apie plonytę ribą
20	Apie palinkėjimus	63	Prisikėlimas
22	Dvigubo dugno keleiviai	64	Rojus
24	Apie torto protezą	66	Apie įstrigusią aistrą
27	Šokiai	69	Neryškūs vaizdai
31	Apie sėkmę ir ledą	70	Apie kritimą
32	Apie senatvę	73	Pelenų Žmogus
35	Apie musgaidį	74	Dulkių diena
36	Dūmai	76	Apie grožio pumpurus
39	Apie keturis tankistus	79	Apie Jėzaus gimimą
40	Apie klausimus ir atsakymus	83	Apie kalbą
43	Begalvių istorijos	85	Ne viskas teka žemyn
44	Apie bauginančią gelmę	86	Apie komentarus
46	Mėnesienos maratonas		

88	Berlyno siena Vilniuje	124	Apie meno galią
90	Rytinis noktiurnas	126	Apie istorijos dulkes
93	Apie bjaurius darbus	128	Apie karštį ir šaltį
95	Rupūžė	130	Apie savigraužą
96	Apie laiką ir kalijas	132	Apie tarą
99	Apie vėles	135	Apie kryptį
100	Apie plaustą ir krantą	136	Lygintuvų sapnai
102	Apie plagiatą ir atradimo džiaugsmą	138	Apie ramybės oazę
105	Padangių erotika	140	Senas recidyvistas skausmas
106	Dantų nuotyčiai	142	Pasidalintas skurdas
108	Apie drovumą	145	Apie pagirias
110	Iš apaštalų gyvenimo	149	Apie stovinčius už nugaros
113	Per plauką	153	Apie kates ir peles
114	Apie simetriją	157	Apie kvapus
117	Apie alkį	158	Apie atmintį
118	Traktatas apie žmogų	160	Apie laukimą
120	Stirna stiklo kanopomis	162	Apie Dao ir Odą
123	Gervės grįžta	164	Apie ryklius
		167	Apie sapnus

APIE LAUKO PELĘ IR KANTĄ

Gerai jai trinktelėjau, tiesiog iš smalsumo, aštuonerių devynerių metų vaikai taip elgiasi, žiaurūs ne dėl egoizmo, tik iš smalsumo, taigi, maniau, pelė negyva, apkroviau ją pagaliukais, žolėmis, pas-kubomis sumečiau kryžiaus ženklą, grįžau namo patenkintas tarsi Kolumbas, suradęs Indiją, bet netrukus viskas ėmė keis-tis, maistas darėsi neskanus, žodžiai neteisingi, šviesa negailes-tinga, ir pradėjau žiauriai graužtis, visą vakarą galvojau apie ją, smalsumas išgaravo, liko tik apmaudas, kad pasielgiau kvailai, gali būti, net meldžiausi, kad tik pelė išgyventų, negalėjau su-laukti ryto, o kai išaušo, jau bėgdamas į pakrūmę, kur buvau ją apkrovęs žagarais, tikėjau, kad jos ten neberasiu, kad nenužū-džiau niekuo dėto graužiko, ir iš tiesų neradau jos, džiaugiausi, lyg būčiau pats sukūręs gyvybę, akivaizdu, visa esybe priešinausi nuožmiam lietuviškos tapatybės imperatyvui – užmušk katytę, susikurk kančią.¹

Pajutau didelį palengvėjimą, ir fiziniai, ir dvasiniai raumenys atsilei-do, užsukau į krūmus.

Ji gulėjo už kelių žingsnių, matyt, iš paskutiniųjų mėgino nušliaužti į savo urvą.

Šioje trumpoje istorijoje yra viskas, kas apibrėžia mus: ką galiu žinoti, ką turiu daryti, ko galiu tikėtis ir kas yra žmogus (pažinimas, etika, religija, antropologija), o ypač tai, kad retai prisimenu žmones, kuriuos įskaudinau, o štai lauko pelę – tarsi būčiau užmušęs ne smulkų graužiką, o patį Immanuelį Kantą.

¹ Įdomu, kad šiuo atveju ženklas, arba simbolis, visiškai priešingas J. Biliūno sukurtam įvaidžiui – ne katė, o pelė.

APIE BABĄ KRAUZĘ

Studijų laikais, maždaug antroje devinto dešimtmečio pusėje, Nemėninės miške gyveno tokia baba Krauzė. Nežinau pravardės kilmės, bet jai tiko – pamatęs babą Krauzę iš karto suprasdavai, kad tai baba Krauzė. Filologų bendrabutis stovėjo miškelio pakraštyje, vakarais žaisdavome kortomis „Kingą“, gerdavome siaubingą degtinę ir klausydavome „Depeche Mode“. Kai degtinė baigdavosi, – o ji baigdavosi visada, ir, žinoma, per anksti, – eidavome į mišką pas babą Krauzę. Tiesa, kartais traukdavome ieškoti taksistų: tais prohibicijos laikais taksistai dažnai būdavo mobilieji alkoholio taškai. Jeigu neturėdavo patys, nuveždavo prie „Nemuno“ parduotuvės, kur skersgatvyje stovėdavo koks nors Hermis, kuriam paduodavai pinigų, jis nerdavo į bromos juodumą ir netrukus iš ten išnerdavo su buteliu. Jeigu Hermio nebūdavo, važiuodavome prie restoranų, degtine ir rūkalais prekiaavo durininkai/rūbininkai. Bet taksi buvo nedaug, nei Niujorke, nei Kamčiatkoje² jie ilgai neužsibūdavo, todėl likdavo vienintelis kelias – pas babą Krauzę. Tiesą sakant, degtinės gaudavo ne visi, bet man sekdavosi. Buvau įgijęs jos pasitikėjimą.

Kadangi visada eidavau neblaivus, niekada tiksliai nežinodavau, kur einu, kartais atrodydavo, kad klaidžioju visą amžinybę, bet galiausiai miško tamsoje pasimatydavo blausus žibintas, pabelsdavau, po kiek laiko koridoriuje pasigirdavo šiurenimas, prasidarydavo durys ir pasirodydavo rūstus babos Krauzės veidas.

² Niujorku ir Kamčiatka studentai vadino Saulėtekio alėjos rajonus, kuriuose stovėjo universiteto bendrabučiai.

Paskui visskas labai greitai ģmē keistis: santvarka, ekonomika, Senamiestis, politikai, pinigai sužvērējo, paskui vėl atgavo žmogiškā veidā, keitēsi drabužiai, alkoholis, narkotikai, visskas pagerējo, net šūdo kokybē, bet kažkas ir išliko, galbūt jausmas, kad vis dar einame kažkoku tamsiu mišku, pro šalį pralekia iš siaubo klykiantis Dantē, kad pasiklydo miško tankmēje, praropoja didžiulis vabalas su Kafkos galva, tvirtinančia, jog mes viso labo tik

niūrios Dievo mintys, krūmuose kažkoks šmikis tvirkina paukščius, deklamuodamas eiles prancūziškai, o mes vis einame, einame, einame, nežinome nei kur, nei ko, bet galiausiai kažkur, tankumyno dugne nušvinta žiburys, beldžiamė ir laukiame, gal išlįs baba Krauzė, gal įpils mums nors lašelį amžinybės ir gal net sudainuos: *Reach out and touch faith, your own personal Jesus...*³

³ Ieškok, atsiduok tikėjimui, savo asmeniniam Jėzui (angl.).

APIE PELĖSIUS IR KERPES

Prapjaunu duoną, ten pelėsis. Dar vieną riekę, vis tiek pelėsis. Kantriai, riekė po riekės pjaustau, o pelėsis driekiasi siaura juosta per visą kepalą, kažkoks magistralinis pelėsis, ir toks jausmas, tarsi pjaustyčiau ne duoną, o kažką daugiau, kažką svarbesnio, ir visas tas svarbesnis persmelktas pelėsio. Prisiminiau istoriją apie duoną. Tai buvo skurdi šeima, dabar gal būtų vadinama socialiai pažeidžiama ar problemiška, o gal asocialia. Žodžiu, bomžai. Jie nusipirko duonos, pusę kepalo suvalgė ir tik tada pastebėjo, kad duonoje kažkas yra. Kitaip tariant, įkepta žiurkė. Kad pusę kepalo suvalgė, matyt, anekdotas... Kita vertus, šioje žemėje mes nuolat valgome vieni kitus. Pavyzdžiui, graikai netgi didžiujasi, kad valgo viską, kas ropoja, šliaužia, plaukia ir skrenda. Pamenu, su tokiu graiku Panosu kalbamės, aš jau veimiui jam ant batų, o jis vis tiek savo – mes viską valgome, viską, kas juda! Suprantu, kad tai labai natūralus dalykas, bet, velniai griebtu... Arba kinai – jie ėda tokius pasibjaurėtinus padarus, kad baisu net Kinijoje gamintus sportbačius autis. Deja, dabar ten gaminama viskas, net nacių vėliavos.

Kai pagalvoji, gyvendamas su kitu žmogumi suvalgai tiek jo dulkių, purvo, jo odos, kvapo, o jeigu jau prabilsime apie įvairius pasikeitimus kūnų skysčiais... Vaikystėje ne kartą esu girdėjęs žmones, dažniausiai moteris, šaukiančius: tu mano gyvenimą suėdei, tu mano sveikatą surijai, tu mano... Taigi suvalgyti duonoje įsitačiusį pelėsį ar žiurkę ne toks jau baisu nuotykis, nes kai geriau pagalvoji, civilizacija: šakutės, šaukštai, servetėlės, daktaras Unikauskas, – visa tai gerokai pervertinta, štai vaikštau po šiltą pavasario lietų ir net neabejoju, kad ant manęs krenta, mano veidu, mano rankomis teka šimtai numirėlių iš Indijos, Argentinos ar Japonijos, na, gal vienas kitas ir iš kaimyninės Baltarusijos.

